

הכתב הלבוי

ח' סיון ה'תשע"ד 6.6.14

מגזין מס' 282

שבת פרשת בהעלותך

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

חייבים להדליק את הנר

רבינו הזקן ענה לאחד בהכנסו ליחידות: בני ישראל קרויים נרות. נר כלול מכלי, פתילה, שמן ואש. אך חייבים להצית את האש ואז הוא מאיר. הנר שבך הוא טוב, אך חסר לך מי שידליקו; ע"י הכאה בכח באבן של נפש הבהמית, ניתז ניצוץ אש, שהוא מצית את האש האלקי.

(על פי 'היום-יום' י' סיון)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

אדישות היצר לעניני קדושה מחד, ונטייתו הטבעית לשאת משאות כבדים מיותרים מאידך) לעשותו 'חמור למשא' בשירות הקודש – הוא ייעודו האמיתי.

'עבודה יקרה' זו המכה בכח באבן של נפש הבהמית, מתיזה ניצוץ אש, אשר מצית את האש האלוקי – הן האיכויות הנעלמות הטמונות בכל אחד ואחד מישראל, שהצפתן וגילויין בחיי היום-יום מניבה בעולם הזה שפע תבואות קודש וריבוי פירות ופרי פירות. אשר זוהי תכלית הבריאה כולה – עבודת האדם עלי אדמות, כמאמר רבותינו ז"ל על הפסוק "אשר ברא אלוקים לעשות": לעשות – לתקן.

ונמצא, שירידתה העצומה של הנפש האלוקית לעולם הזה הגשמי להתלבש בתוך נפש בהמית ובתוך גוף – היא 'ירידה צורך עליה'. וכמבואר בפנימיות התורה כי דוקא התעסקות זו ב"מעז יצא מתוק" מרוממת את הנפש האלוקית למדרגה נעלית, שלא בערך כלל למדרגתה טרם ירידתה לשליחותה לפעול בעולם.

דוקא בכח המתאוה התקיף שבנפש הבהמית חבויה עוצמה אדירה, שמצד אמיתתה ותכלית בריאתה לא נועדה אלא לשמש כח מניע ו'מרכבה' לטוב. על כן, כתורת הבעל שם טוב הידועה, אין לשבור ולדכא חלילה את גופנו ונפשנו הבהמית, כי אם אדרבא, עלינו לחזקם על מנת לעשות בהם שימוש על מלוא כחם ומירצם לעבודת הבורא.

לכל אדם ניתנו מלמעלה הכוחות הדרושים 'להמתיק את המר' – לזכך ולנתב את כוחותיו הטבעיים, להטותם בכיוון חיובי (ולמעלה מזה, כמבואר בארוכה בחסידות, אף היכולת לשנות, כל אחד ואחד לפי ערכו, את מהות 'טבע המידות').

אמנם כדי להדליק את "נר ה' נשמת אדם" שבכל אחד ואחד, נדרשת עבודת האדם בכוחות עצמו: לרתום את חמימות ה'שור' שבנפשו (הוא הכח המתאוה לעניני עולם הזה) לעול 'מחרשת החינוך העצמי'; להעמיס על שכמו את מלאכת ניצול קרירות ה'חמור' שבקרבו (היא

לוח שיסורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... " (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

שימו לב: החל מחודש תמוז (מראשית יולי) יופסקו כל השיעורים שבטבלה, ובמקומם יתקיים שיעור שבועי קבוע אחד בלבד בכפר חב"ד. השיעור יועבר בעזרת ה' בקביעות גם בשידור חי באינטרנט. הפרטים יפורסמו בקרוב.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי ז' סיון 5/6/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
שני י"א סיון 9/6/14	באר שבע	בית חב"ד המרכזי רח' שפירא 9 פינת הרבי מלויבאוויטש 1	20:00	אחת לשבועיים	הרב גורליק 052-2-715-793
שלישי י"ב סיון 10/6/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי י"ג סיון 11/6/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	21:00	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648
שני ח"י סיון 16/6/14	רחובות	הפרטים יפורסמו בקרוב		חד-פעמי	יחיאל זיגדון 050-9-096-770

מי אני באמת?

המתחדשת כל רגע. כי כל רגע הוא חידוש גמור, שלא היה ולא יהיה עוד פעם. בכל רגע נתון מתחולל בתוך כל אדם מאבק על משמעות חייו, קרב איתנים על הזדהותו. והבינוני הוא זה שמנצח בקרב (בכל הקשור למעשים בפועל) בהגבירו כעת את "הנפש הא-לוהית" על "הנפש הבהמית".

לחיות גאולה

הרבי מליובאוויטש לימד אותנו שכך ממש צריכים ויכולים אנו לחיות בכל רגע את ענין הגאולה – להשכין בעצמנו ובסביבתנו תודעה של גאולה בתוך המציאות הגלותית. עלינו לבנות בתוכנו 'מרחב עצמי' של חירות עכשווית הנושמת ומנשימה אוויר איכותי וטוב יותר. כל הנסיבות ומצבי הרוח (מבית ומחוץ) שמזמנת לי ההשגחה העליונה הינם בעצם חומר הגלם שאותו עלי להמתיק, והכל תלוי בשינוי זווית הראייה. וזהו שמודגש בתורת החסידות – אין לי 'אשמים'! שאיפתו של הבינוני היא השגת ההתמקדות בחינוך עצמו; ופשוט שזה עובד גם בנוגע להשפעה על הזולת – כי אין לך דבר יותר חזק מדוגמא חיה. חיינו צריכים להיות מסכת אחת של חתירה לשלימות שאין בה קנאה, שנאה ותחרות. כל מעיינינו צריכים להיות נתונים לעבודתנו, שאינה אלא דביקות בשליחות חיים לגלות בתוך חיי היומיום והשגרה את האור הא-לוהי של הכוחות הכמוסים שבתוך כל אחד ואחת מאתנו.

להפוך את הרע מרכבה לטוב

"הנפש הבהמית" היא הצד האינטרסנטי בתוכי, שפועל על פי מה שכדאי ומה ש"בא לי". בחסידות

הקרב על משמעות חיי

כל אחד בילדותו חווה כל מיני רגעים משפילים, שבהם עשה מעשי קונדס טיפשיים של ילד, ואפילו בייש את עצמו (כמשל הילד הקטן המרטיב את מכנסיו). אולם איזו השלכה נותרה למעשים אלו על חיינו כעת? האם הוא מרגיש שהוא עדיין ילד ששייך לאותם מעשים? הרי כשכל אחד מאתנו נזכר במעשיו הילדותיים, שהתרחשו כשהיה חסר דעת, יודע הוא בפשטות כי הילד של אותם ימים אינו באמת אני, כפי שאני היום. היסטורית, וודאי אני הוא שעשיתי זאת כשהייתי ילד, אבל מנטלית עשה זאת מישהו אחר לגמרי... כבר מזמן אינני נמצא שם מבחינה נפשית. זהו בדיוק ענינו של "הבינוני" של ספר "התניא": הבינוני חי את חיינו מתאים לעכשיו. כרגע הוא חי בתודעה שאין בה מקום לנפילות בפועל. ועל כן, כמו שהוא עכשיו, בינוני, הרי שמעולם לא עבר עבירה (ומה שבעברו עבר עבירות, הוא משום שאז לא היה במדרגת הבינוני ובמילא לא היתה מופרכת אצלו הנפילה בפועל), ולעולם גם לא יעבור (כי באם יעבור, יהא זה מפני שנפל ממדרגת הבינוני). הבינוני אינו בוחן את מעשיו מזווית הראייה ההיסטורית כי אם מזו שבהווה, ועכשיו הוא אדם אחר מבחינה מנטלית.

לגעת בחיים עכשיו

גיבור ספר "התניא" – ספר היסוד של תורת החסידות – נקרא "הבינוני". הוא חי בזמן 'בינוני' – בהווה. אין הוא מחטט בעבר ואינו מלקה את עצמו על מעשים שעשה פעם, עיקר עניינו לחיות את המציאות

ה'עכשוויסט' שרוכש ומתרגל את הכלים שמעניק ספר התניא, בעזרתם מתגבר ומנצח הוא בהווה בכל הנוגע לפועל. ובאשר תהליך השיבה לעצמי - 'חלק אלוקה ממעל' - ענינו הליכה ושיבה אל האין סוף, הרי שעבודת התשובה לעולם אינה 'נגמרת'. זוהי הליכה אינסופית מחיל אל חיל, מדרגת תשובה אחת לזו הנעלית ממנה וכו' עד אין סוף.

דע את מקומך

אחת הנטיות ההרסניות באדם היא הגישה של 'או הכל - או לא כלום' - או שאני צדיק גמור או רשע. "הבינוני" הוא האדם שאינו מרמה את עצמו בידועו עד כמה רחוק הוא מדמות הצדיק. ובהכירו את מקומו האמיתי, מוריד הוא את רף הציפיות ולכן אינו נשבר. ספר 'התניא' מלמד כי עלינו לעבוד עבודתינו לפי ערכנו, 'בגודל טבעי'. עלי לעשות 'הכי טוב במה יש' - את הטוב ביותר בהתאם למעמדי ומצבי בהווה על תכונותיי הטובות ועל ה'שריטות', ובתוך נסיבות חיי כמות שהן. עבודת מאסף היא זו, במגמת צמיחה מתמדת... בכל יום להיות מעט טוב יותר ממני אתמול - לא מושלם, אך בכיוון חיובי.

מוסבר שגם את הנטייה הטבעית הזו שבאדם צריכים לרתום לקדושה. ומשום שהמיוחד והחד פעמי שבי נמצא דוקא בנפש "הבהמית", על כן אין לחסלה! משימתנו היא לשכנע את הצד הבהמי שיסכים גם הוא לשרת את האמת, להפנות את כל הכוחות שבי לקדושה. וכדוגמת השקרן 'הפתולוגי' המתרצה לומר את האמת משום ש'האמת היא השקר הכי טוב' (זה פשוט יותר כדאי - אין יותר צורך להסתיר, לתרץ ולהתפתל, אפשר לצאת מהמחותרת...). כך עלי להסביר זאת לצד האנוכי שבי שמבין רק אינטרסים, לבאר לו בשפתו, 'שפת האינטרסים', שהאינטרס הכי גדול הוא "קרבת א-לוהים לי טוב". ללמדו כי עבודת המתקת המר והפיכת החושך לאור היא הכלי להשכנת ה"שכינה" בתוכי.

לשוב לעצמי

כל עניינה של היהדות הוא ענין התשובה - לשוב אל נקודת הא-לוהות שבי, היא נקודת האמת שבתוכי. "הבינוני", שלא כצדיק, איננו שונא את הרע, כי אם... דוקא נמשך אליו... ומבאר בעל התניא כי התורה אינה פונה לצדיקים אלא לאדם המצוי שיש בו חולשות, ושליחותו היא מלחמתו ביצר המנסה (אצל כל אחד ואחד לפי ערכו) למשוך אותו מטה. "הבינוני" הוא

משיחות אדמו"ר הרש"ב, רבי שלום דובער: "בסדר העבודה של עבודת ה' על דרך החסידות, נמצאות כל הרמות... דרגת המת אינה זקוקה להסבר רב. אך קיימת גם, תודה לא-ל, תחיית המתים בעבודה רוחנית. מת הוא קר, אין דבר כל כך קר כמו השכל הטבעי והשכל האנושי, וכאשר השכל הטבעי מבין השגה אלוקית, והמדות שבשכל מגיבות ומתפעלות מהעריבות השכלית - הרי זו תחיית המתים האמיתית".

(על פי 'היום יום' י"א סיון)

הסיפור השבועי

שרשרת זהב

בהיותה דוברת אנגלית ברמה גבוהה ובעלת כישורים רבים נתקבלה לעבודה בלשכת הנציב העליון. היא היתה מתלווה אליו לפגישותיו הרשמיות, נושאת בידיה מכונת כתיבה גדולה. במהירות היתה כותבת את תוכן השיחות, והממונים סמכו עליה בעיניים עצומות.

בתוקף תפקידה היתה מקבלת את המכתבים שנשלחו אל הנציב העליון. כאשר היתה מגלה מכתבים שנועדו להצר את צעדי היהודים, היתה דואגת להעלימם, או משיבה תשובה לקונית, כאילו המכתבים טופלו כראוי. היא ידעה שבמעשיה היא מסכנת את משרתה, אך נאמנותה לעמה היתה גדולה מדאגתה לעצמה.

כך היה כאשר עלתה הצעה לקבוע את יום ראשון ליום השבתון הרשמי גם בארץ ישראל. אסתר השמידה את המכתבים, ומנעה מהם לעלות לדיון בלשכת הנציב העליון. במרוצת הזמן נודעו פעולותיה בקרב היהודים, והללו הצמידו לה את התואר המחמיא 'אסתר המלכה'.

צניעותה ומסירותה הצילו את חייה. זה היה כאשר אנשי האצ"ל הטמינו כמות גדולה של חומר נפץ במלון ופוצצו חלק נכבד ממנו. האגף הדרומי של המלון, שבו שכנו משרדי השלטון הבריטי, נהרס כליל. עשרות מהעובדים נהרגו ורבים נפצעו.

עם היוודע דבר הפיצוץ היו בני משפחתה של אסתר פרומט אחוזי בהלה. חשש כבד מילא אותם כי גם היא בין הנספים, שכן בשעות האלה היתה במשרדה.

אך פתאום שבה אסתר פרומט לביתה בריאה ושלימה. התברר כי ניצלה בזכות נדיבות לבה ופשטות הליכותיה. שעה קלה לפני הפיצוץ היה צורך להעביר מעטפה חשובה

התרגשות רבה אפפה את משרדי מנהל השלטון הבריטי, ששכן במלון המלך דוד בירושלים. נציג בכיר של ממשלת בריטניה עמד לבוא לביקור, וכל העובדים היו שותפים להכנות לקראת הביקור.

בין העובדים במקום היתה צעירה יהודייה, אסתר פרומט קניג שמה. היא שימשה מזכירה בכירה בלשכת הנציב העליון, הרברט סמואל.

אסתר פרומט היתה אשה מיוחדת ואצילית. הוריה, הרב שמואל יעקב וגיטל ויינברג, היו ילידי רוסיה, אך ניצלו את ההזדמנות הראשונה ויצאו ממנה לאנגליה. החיים בארץ החדשה קסמו להם, ובכל זאת החליטו שלא להשתקע בה.

ההחלטה הושפעה במידה רבה מהדאגה לחינוכה של הבת, אסתר פרומט. היא אובחנה כבעלת יכולות גדולות, ומוסדות החינוך הבטיחו להוריה מלגות לימודים יקרות בעבור לימודיה שם. אך הדבר הדליק אצל האב נורת אזהרה. הוא חשש מפיתויים שעלולים לפגוע בחינוך היהודי הטהור שביקש להעניק לבתו, והחליט לעלות לארץ ישראל.

בת אחת עשרה היתה אסתר כשעלתה ארצה עם הוריה. הם השתקעו בשכונת גבעת שאול בירושלים. לא חלפו אלא שנים אחדות והתעוררה דאגה חדשה. בני הכפר הערבי ליפתא נשמעו מדברים על רצונם לחטוף את בנותיו הנאות של היהודי מאנגליה ולשאתן לנשים.

האב הבין כי עליו לחתן את בנותיו במהירות. כך נישאה אסתר פרומט במהירות לאלעזר מרדכי קניג, שהיה מבוגר ממנה בכמה שנים.

יהודייה". האורח נבוך לרגע, התנצל והמשיך הלאה. כל הנוכחים במקום חשו אף הם מבוכה רבה.

חברותיה היהודיות של אסתר פרומט עטו עליה בתרעומת גלויה. מדוע היתה צריכה להפגין את סירובה לקבל את המתנה?! הן טענו שהתנהגות זו מעוררת שנאה כלפי היהודים. לטענתן היתה יכולה לקבל את המתנה ולמכור אותה. אולם אסתר פרומט היתה שלמה לחלוטין עם המעשה שעשתה, ולא ענתה לחברותיה על ביקורתן.

למחרת נודע פתאום כי הנציג הבריטי הבכיר בא שוב אל הלשכה. בהיכנסו למקום פנה היישר אל אסתר פרומט, והפעם הגיש לה שרשרת זהב שבה תלוי מגן דוד. ההפתעה בקרב כל עובדי הלשכה היתה גדולה. כמה מהעובדות היהודיות ניגשו אל האורח ואמרו: "גם אנחנו יהודיות".

הביט בהן הנציג הבריטי והשיב: "זה ניתן למי שהוא יהודי תמיד!".

(על פי 'בדרך לכותל', מאת לאה וועג, נכדת בעלת הסיפור)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

לבית הדואר. בדיוק באותו יום נעדר הפקיד הזוטר, שהיה עושה שליחויות מעין אלה. בלי להתלבט לקחה אסתר פרומט בעצמה את המעטפה ויצאה אל הדואר. כמה דקות אחר כך אירע הפיצוץ.

כמו חברותיה במשרד היתה גם היא שותפה בהכנות לביקור הפמליה המכובדת, שמלווה את נציג ממשלת בריטניה. ביום הביקור היה המקום בוהק ומסודר למופת, והכול ציפו לבוא האורחים.

עם בואו למשרד הודיע הנציג הבריטי הבכיר כי הוא מבקש להביע את הערכתו לעובדות הלשכה המסורות. הוא עבר מעובדת אחת לחברתה והעניק לכל אחת ואחת שרשרת זהב ובקצה תליון עם... צלב.

העובדות התרגשו עמוקות מהביקור ומהמחווה של האורח הנכבד. הן קדו קידה של כבוד וקיבלו את המתנה בתודה. כך נהגו גם העובדות היהודיות שבמשרד.

אסתר פרומט היתה היוצאת מן הכלל. כאשר בא האורח להגיש לה את השרשרת, הודתה לו על הרצון הטוב אך אמרה: "לא אוכל לקבל ממך את המתנה, מכיון שאני

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת בהעלותך

הדלקת מנורת הזהב שבהיכל

ה' מצוה את משה לומר לאהרן כי מעתה עליו להדליק מדי יום את מנורת הזהב העומדת בהיכל המשכן. המנורה עשויה כולה זהב טהור, מקשה אחת (גוש זהב אחד ללא חלקים מולחמים). למנורה שבעה קנים, שישה מהם יוצאים באלכסון מגוף שדרת המנורה אל שני צידיה ובראשיהם הנרות. על אהרן להדליק את ששת הנרות הפונים אל עבר הנר האמצעי שבראש הקנה העולה (אנכית) מגוף שדרת המנורה. הקב"ה פונה אל אהרן בלשון "בהעלותך את הנרות", ללמדו כי עליו להמתין עד שידלק הפתיל כהלכה והשלהבת תהיה עולה מאליה.

קדושת הלויים כתחליף לקדושת הבכורים

הכשרת הלויים לעבודת המשכן כרוכה בהכנה ראויה: טיהורם על ידי הזאת מי חטאת, גילוח כל שיערם בתער, בגדיהם טעונים כיבוס ועליהם לטבול. קרבנם פר לעולה ומנחתו סולת בלולה בשמן, ופר נוסף לחטאת. הלויים מחליפים את בכורי ישראל בעבודת הקודש ועל כן על ישראל לסמוך ידיהם עליהם, ולבסוף יניפם אהרן (על דרך תנופת קרבנות ומנחות). לאחר מכן יסמכו הלויים את ידיהם על הפרים קודם הקרבתם, ואזי הקרבתם היא החותמת הכשרתם להיבדל מכלל ישראל להתקדש לעבודת המשכן (מגיל 25 עד גיל 50).

התורה מזכירה כי קדושת הלויים באה תחת קדושת בכורי ישראל (שהוקדשו לעבודת הקודש משעה שהצילם ה' במכת בכורות מצרים) ועבודתם תכפר על בני ישראל שנכשלו בעוון העגל.

קרבן פסח, במדבר ולדורות

שבועיים לאחר הקמת המשכן, במלאת שנה לצאת בני ישראל ממצרים, מצוה הקב"ה את העם על ידי משה להקריב שוב את קרבן הפסח - זכר ליציאת מצרים. עליהם לקיים את הפסח על כל הלכותיו, כולל אכילת מצות וביעור חמץ (למעשה, זו הפעם היחידה בארבעים שנות שהותם במדבר שבני ישראל מקיימים את מצות הפסח).

פסח שני - מועד נוסף להקרבת הפסח

מספר אנשים שהיו טמאים (טמאי מת, ובשל כך נבצר מהם להשתתף בהקרבת הפסח עם כלל ישראל) מתייצבים לפני משה ואהרן ובפיהם הטענה כי מופלים הם לרעה: "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל".

משה מבקשם להמתין עד אשר ישמע את דבר ה' בענינם. ואכן ה' נעתר לתלונתם וקובע בעבורם "פסח שני", ביום הארבעה עשר בחודש אייר, כמועד נוסף להקרבת הפסח. מעתה (רק) מי שנבצרה ממנו ההקרבה בפסח הראשון (עקב טומאתו או בשל היותו באותה שעה מחוץ לאזור המקדש), ניתנת לו בזה הזדמנות שנייה להקריב קרבנו בפסח שני. דיני פסח שני כדיני הפסח הראשון אלא שאין צורך לבער בפסח שני את החמץ מן הבית. בהזדמנות זו מזהיר ה' כי המבטל (שלא מאונס) את מצות הקרבת הפסח במועדו דינו "כרת".

מסעות בני ישראל וחנייתם על פי הענן

למן השראת השכינה במשכן ביום הקמתו, עומד מעליו

התורה, חטא העגל וכפרתו, הקמת המשכן, קיום מצות הפסח במדבר ואף פסח שני. עתה בכ' באייר, בשנה השנייה לצאתם ממצרים, מתרחש בפעם הראשונה סימן היציאה למסע – התעלות הענן מעל המשכן. בני ישראל יוצאים מהר סיני למסע שמסתיים (גם הוא על פי מנוחת הענן האלוקי על המשכן) במדבר פארן.

התורה מתארת את סדר התנהלות המחנות במסע ובחניה על פי ציווי ה', וכן את מלאכת פירוק המשכן, נשיאתו והרכבתו מחדש על ידי משפחות גרשון, קהת, ומררי בני שבט לוי:

(1) סימני היציאה למסע – התרוממות הענן מעל המשכן ותקיעת החצוצרות.

(2) ראשונים יוצאים בני שבט יהודה והשבטים החונים איתם ישכרו וזבולון – דגל מחנה יהודה.

(3) באותה עת נכנסים למשכן אהרן ובניו הכהנים, מכסים את כלי המשכן הקדושים ומכינים אותם למסע.

(4) בני משפחות גרשון ומררי הלויים, מפרקים את המשכן ומעמיסים אותו על העגלות. כל משפחה נושאת את חלקי המשכן המוטלים עליה (כמפורט בפרשות במדבר ונשא).

(5) דגל מחנה ראובן הכולל גם את השבטים שמעון וגד, יוצא בעקבות מחנה יהודה.

(6) בני משפחת קהת הלויים, הממונים על משא כלי הקודש (כשהם מכוסים), נוטלים את המזבח, המנורה, השולחן וארון העדות, מעמיסים אותם על כתפיהם ויוצאים למסע.

(7) עתה יוצא דגל מחנה אפרים הכולל גם את השבטים מנשה ובנימין.

(8) לבסוף, מאסף לכל המחנות, נוסע מחנה בני דן הכולל גם את השבטים אשר ונפתלי.

וכך הוא סדר חניית בני ישראל, גם הוא, כאמור, על פי

בקביעות עמוד הענן, ולעת ערב בוער הענן האלוקי ומאיר את סביבת מחנה ישראל. מעתה, כאשר יתעלה עמוד הענן מעל המשכן, אות הוא לבני ישראל כי הגיע העת לצאת למסע. לאחר התארגנות העם, יריעו החצוצרות ומשה יכריז: "קומה ה' ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך". אזי יתחיל הענן לשוט ובעקבותיו יצאו בסדר מסודר אל הדרך מחנה יהודה ואחריו יתר מחנות ישראל.

גם החנייה תיקבע על פי הענן, בעמידתו שוב יריעו החצוצרות ומשה יכריז: "שובה ה' רבבות אלפי ישראל".

במסעותיהם במדבר, פעמים יחנו ישראל חניות קצרות למשך יום או ימים ספורים, ופעמים תתארך חנייתם אף למשך שנים.

חצוצרות הכסף וסדרי תקיעתן

אודות החצוצרות האמורות, מספרת התורה: ה' מצוה את משה להכין שתי חצוצרות עשויות מקשת כסף אחת, בהן יתקעו כל אימת שיתעורר הצורך לאסוף את העם ואת הנשיאים או כדי לידע את העם קודם יציאה למסע או חנייה. כן יתקעו בחצוצרות בימי שמחת חג ומועד, בשעת הקרבת העולות והשלמים וביציאה למלחמה ומאבק – להזכירם לפני ה' להושיעם מכל אויביהם במדבר ובכבוש הארץ.

התוקעים בחצוצרות הם הכהנים, וכך הם סדרי תקיעתם:

תקיעה בשתי החצוצרות – סימן להקהלת כל ישראל.

תקיעה בחצוצרה אחת – קריאה לנשיאי העדה בלבד.

תקיעה ותרועה ותקיעה בשתי החצוצרות – סימן יציאה למסע.

מדבר סיני למדבר פארן

כזכור, בראש חודש סיון, כחודש וחצי לאחר צאתם ממצרים, מגיעים בני ישראל למדבר סיני. ומאז עברה כמעט שנה עמוסה באירועים: מעמד הר סיני וקבלת

סימן הענן: תחילה מקדימים ובאים בני גרשון ומררי,

שכזכור יצאו לפני בני קהת, ומקימים את המשכן.

אחריהם מגיעים בני קהת ומכניסים ללא שיהוי את הכלים (המכוסים) לתוך הקודש.

יתרו חותן משה

ערב הנסיעה מהר סיני, פונה משה אל חותנו (שהגיע נרעש אל ישראל המדברה, בשומעו אודות הניסים והנפלאות שעשה ה' עם בני ישראל), ומבקשו להצטרף אליהם בדרכם במדבר אל ארץ ישראל. יתרו משיב בשלילה ומודיעו כי הוא חוזר למדין. משה מפציר בו להצטרף אליהם ומבטיחו טובות, אך ללא הועיל.

סדר מופתי ושמירה אלוקית

התורה שבה אל סיפור המסע מהר סיני. אף שמדובר ב"דרך שלושת ימים", עושים אותה ישראל במהלך יום אחד. לפני העם נוסע ארון ברית ה' ובו שברי לוחות הברית הראשונים. בהקדימו את בני ישראל, 'מחפש' הארון אחר מקום מתאים לחניה, ומכינו ומכשירו לקראת בואם. גם הענן נוסע עימם, מגונן עליהם מכל עבר ומיישר את דרכם לפניהם.

כאמור, קודם נסיעת הארון ויציאתם למסע מכריז משה: "קומה ה' ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך", וקודם חניית הארון ובני ישראל מכריז הוא: "שובה ה' רבבות אלפי ישראל".

המתאוננים בתבערה

התורה מספרת אודות אנשים קצרי רוח מתוך העם הקובלים ומתלוננים על קשיי טורח הדרך, מטיחים הם האשמות שאין בהם ממש כנגד משה וה'. אספסוף זה משמיע דברי הקנטה על מנת להצדיק נטייתם לסור מעל דרך ה'. דבריהם מכעיסים את ה' ואש של מעלה בוערת ומכלה בהם. העם זועק אל משה בתחינה, ומשה, שאהבת ישראל בוערת בקרבו, מתפלל לה' והאש שוקעת. על שם

המאורע נקרא המקום 'תבערה'.

התאוה לבשר ואחריתה

ושוב מחפשים הערב-רב תירוצים ותואנות כדי להתלונן. אספסוף זה שהצטרף לבני ישראל ביציאת מצרים (הם ה'ערב רב' שנוטים תמיד להתאסף סביב 'החזק התורן', כל עוד משחקת לו השעה), אינם מסתפקים במן הפלאי, הוא ה'לחם מן השמים' היורד אל העם מדי יום לפרנסו, ומזכירים בערגה את הדגה, הקישואים, האבטיחים, החציר, הבצלים והשומים שהיו מנת חלקם במצרים.

- בשר הם רוצים (והרי בידי ישראל עדרי בהמות שניתן לשחוט מהם ולאכול, אלא שהאספסוף אינו מחפש אלא תואנה להתאונן ולהסית את שאר העם).

משה, השומע את בכי העם וחש את כעס ה', פונה אל ה' בטענה: "למה הרעות לעבדך... לשום את כל משא העם הזה עלי. האנוכי הריתי את כל העם הזה, אם אנוכי ילידתיהו... מאין לי בשר לתת לכל העם הזה...?! לא אוכל לבדי לשאת את כל העם הזה...!"

לנוכח מצוקת משה מצוהו ה' לאסוף שבעים מזקני העם לפני אוהל מועד לעיני כל ישראל. לשם אבוא, אומר הקב"ה, ואאציל מן הרוח אשר עליך על שבעים הזקנים. מעתה יהיו הם לצידיך ויסייעו במשא טורח העם. ובאשר לתלונות העם, אומר ה' למשה, הכן את העם וקדשם. ממחר אאכילם במשך חודש בשר לרוב, עד אשר יהיה להם לזרא.

ביודעו כי כלתה הרעה אל החוטאים וכי ימותו בחטאם, מקשה משה כלפי שמים: מדוע יש להאכילם בשר אם ממילא נגזר דינם למיתה?! על כך מודיעו ה' כי החוטאים יבואו על ענשם, אך גם בקשתם תתמלא על מנת שייראה לעין כל כי לא קצרה יד ה' מלתת להם מבוקשם.

משה אוסף את שבעים הזקנים לעיני כל ישראל כדבר

מאד מכל האדם אשר על פני האדמה!!!

ה' כועס על דברי מרים ותגובתו אינה מאחרת לבוא. משה, אהרן ומרים נקראים לצאת ולהתייצב לפני אוהל מועד. בבואם יורד מן השמיים עמוד ענן וחוצץ ומפריד בינם לבין משה. ה' נוזף במרים ובאהרן ומשמיע באוזניהם שבחים בלתי רגילים אודות גדולת אחיהם: "...בכל ביתי נאמן הוא", "פה אל פה אדבר עמו... ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה!?"

בכעסו מסלק ה' את עמוד הענן האלוקי מעל המשכן, והנה מגלה מרים כי לקתה בידה בצרעת - עונשו של החוטא בחטא לשון הרע.

נרעש פונה אהרן בתחינה אל משה ומבקשו כי יתפלל בעבור אחותם. משה נושא תפילה באמרו: "א-ל נא רפא נא לה". ה' נענה לתפילת משה באומרו: "ואביה ירוק ירק בפניה, הלא תכלם שבעת ימים?... תיסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תיאסף". כלומר, עונשה של הבת שהכעיסה את אביה להיות מבווישת ונכלמת משך שבעה ימים, ואם כן, מרים שהכעיסה את הקב"ה - עליה להיות בהסגר שבעת ימים.

העם ממתין ב'חצרות' עד תום ימי הסגר מרים. לאחר מכן יוצאים בני ישראל מן המקום להמשך מסעם במדבר פארן.

ה'. והנה, לפתע, נחה רוח הנבואה על שניים מהם, אלדד ומידד, והם מתנבאים בתוך המחנה. יהושע בן נון (משרתו הנאמן של משה) מקנא לרבו ומבקש להוקיעם כמורדים ולכולאם, אך משה מרגיעו ומשבחם על מעלתם שזכו לה ואף מוסיף ומייחל שכל בני ישראל יזכו לנבואה.

בינתיים, כהבטחת ה', מציף גל אדיר של עופות ממין שלו את המחנה. הללו מגיעים גלים גלים מכיוון הים, מרחפים בגובה חזה האנשים. בני ישראל נוטלים מהם כרצונם ללא מאמץ ואוכלים כמויות בשר לשובע.

אלא שעד מהירה מגיעה העת גם להיפרע מהם: "הבשר עודנו בין שיניהם, טרם יכרת, ואף ה' חרה בעם. ויך ה' בעם מכה קשה מאוד"... והנותרים מן המכה קוברים את אחיהם. על שם המאורע נקרא המקום 'קברות התאוה'. בני ישראל ממשיכים במסעם וחונים במקום ושמם 'חצרות', אף הוא במדבר פארן.

חטא מרים ועונש הצרעת

מפאת קדושתו פורש משה מאשתו ציפורה. הדבר אינו מוצא חן בעיני מרים, והיא מדברת בו סרה בפני אחיהם אהרן. הרי גם אנחנו קדושים, אומרת היא לאהרן, ומדוע היה צריך משה לפרוש מאשתו?

משה שומע את הדברים ומקבלם בנחת רוח ובענווה. התורה משבחת אותו על כך במילים: "והאיש משה עניו

התחדשני!

בוטאו לבקר
באתר האשודרג

Www.tanyaor.com

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים

עזרה ראשונה לנפש

סדר הניא

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

ענוה עצמותית

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

עלינו לומר, שביסוד הענוה של משה רבנו לא עמד רק החשבון שעשה (שאלו ניתנו מעלותיו לאדם אחר, היה אולי מגיע למדרגה גבוהה יותר), אלא שזו היתה ענוה הטבועה בעצם מהותו, למעלה מכל חשבון שכלי.

ענוה בעצם

דוגמה לענוה כזאת מצאנו אצל הקב"ה. חז"ל אמרו: "במקום גדולתו של הקב"ה, שם אתה מוצא ענוותנותו". ברור לגמרי שאצל הקב"ה אין מקום לומר שענוותנותו באה על ידי חשבון כלשהו, אלא שזו ענוה בעצם.

כזאת היתה גם ענוותנותו של משה רבנו. נוסף על כך שחשב, שאילו אחר היה מקבל את כוחותיו, היה מגיע למדרגה גבוהה משלו – היתה בו ענוה שלמעלה מכל חשבון. שכן משה היה עניו בעצם מהותו והיה בטל לפני כל אדם.

שלימות הענוה

יתירה מזו: עצם העובדה שהחשבון שעשה משה רבנו פעל בו תחושה של ענוה, הרי זה משום שבמהותו היה עניו. שהרי זה חשבון פשוט, שכל אחד ואחד יכול לעשות לעצמו, ובכל זאת לא כל אחד מגיע מזה לענוה. אלא ביסוד ענוותנותו של משה רבנו עמדה הענוה העצמית המהותית שלו, והיא למעשה הענוה האמיתית. מי שיש בו ענוה כזאת יכול להיות במדרגה הגבוהה ביותר, לדבר עם ה' פנים אל פנים, ואף על פי כן להיות עניו "מכל האדם" ולהרגיש את עצמו למטה מכל אדם. וזו מעלתו הגדולה של משה רבנו.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך י"ג)

"והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

בפרשתנו מתארת התורה את ענוותנותו הגדולה של משה רבנו: "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". ענוה זו דורשת הסבר: הלוא משה הוא שקיבל את התורה מסיני; הוא היה עם הקב"ה בהר ארבעים יום וארבעים לילה; ועוד קודם לכן, הוא שהוציא את בני ישראל ממצרים והקב"ה הבטיח לו "וגם כך יאמינו לעולם"; ובכל זמן שרצה היה מדבר עם ה'; איך ייתכן אפוא שיהיה עניו מכל אדם?

התשובה על כך היא, שאכן משה ידע והכיר את מעלתו, שהוא נעלה מכל אדם, אך עם זאת זכר כל הזמן שאת כל המעלות הללו קיבל מאת הקב"ה. לכן היה עניו מכל האדם, בחושבו שאילו היו ניתנים אותם כוחות לאדם אחר – היה אף הוא מגיע לאותה דרגה, וייתכן שאף היה מגיע לדרגה גבוהה יותר.

למעלה מכל חשבון

אך עדיין אין הדבר מובן: עיקר מעלתו של משה רבנו היתה בעובדת היותו נביא, ומעלתו בנבואה היתה העליונה ביותר, שלכן נאמר עליו בכתוב "לא קם נביא עוד בישראל כמשה". נבואה אינה מדרגה הבאה על ידי עבודת האדם, כי אם זו היא מתנה הניתנת מלמעלה. אם כן, מאחר שמשה רבנו ידע כי דוקא הוא ולא אחר זכה לנבואה בדרגתה העליונה ביותר, איך היה יכול להיות עניו מכל האדם?

חסידות על הפרשה בהעלותך

המידה, גם לאחר נצחון המלחמה על האדם להתחנן להקב"ה שיצליחו להיזהר שלא תזוח עליו דעתו (היא השאננות ותחושת "כחי ועוצם ידי") אלא יישאר בביטול ובהכנעה.

(מעובד מתוך לקוטי שיחות כרך יג עמ' 28)

ביטול עצמי בכל מצב

וכי תבואו מלחמה... והרעתם בחצוצרות...
וביום שמחתכם... ותקעתם בחצוצרות (י, ט-י)

"וכי תבואו מלחמה... והרעותם בחצוצרות" - כשאדם יוצא למלחמת היצר, עליו להתחנן להקב"ה בלב נשבר ונדכה שירחם עליו ויצליחו במלחמתו.

"וביום שמחתכם... ותקעתם בחצוצרות" - באותה

שבת שלום!!!

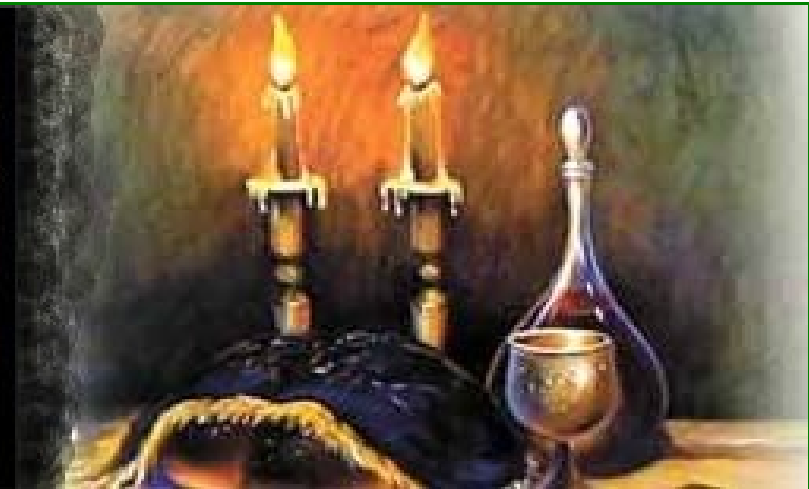
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיז)
20:25	19:07	י-ם
20:28	19:22	ת"א
20:29	19:15	חיפה
20:26	19:23	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגליון